

der — som jeg sagde før — maaske i en 4—5 Byer i et og samme Fag paa een Gang, uden at en Kat mærkede det. Ingen vidste noget deraf. Man standsede Arbejdet den ene Dag, og den anden var Fordringerne opfyldte. Det var der ingen, der gøede ad. Men jeg forstaaer ogsaa godt, at man ikke har ønsket altid at ville bevare den Fremgangsmaade og derfor har søgt et Korrektiv i de stærke Arbejdsgiverorganisationer. Men nu bliver enhver Lønbevægelse registreret, nævnt paa et centralt Sted og udgaar derfra til de forskellige Aviser. Og jeg vil sige det ærede Ting, at det ikke er Uroen, der er større, men det er Landets Blade, der skrive mere om Arbejdsstandsninger og Lønbevægelser end tidligere. Men man vil for-gæves søge denne Uro i Arbejdernes Blade, de skrive ikke saa meget om Lønbevægelserne, det er mest i de andres Blade, deres, som have Interesse i at lave Uro deraf for at mistænkeliggøre Arbejderne o. s. v. Jeg siger ikke dette, fordi jeg mener, at Pressen ikke skal skrive derom, de maa for mig skrive om, hvad de ville, havde jeg nær sagt, paa en sømmelig Maade, og selv om vi mange Gange havde Anledning til at beklage os over det, saa siger jeg: Skriv bare væk og oplys Folket; de, der ville se, se altid udenom, hvad der er skrevet forkert, og de skulle nok faa det rigtige at se alligevel.

For at vise, at det ikke er saa galt med Strejkerne, skal jeg nævne et Par Tal. der angiver det Antal Medlemmer, der have deltaget i Lønbevægelsen, de, der have været i Strejke, og de, der have været i Lockout. Naar man vil sammenligne Antallet paa de strejkende med dem, der have været med i Lønbevægelsen, vil man se, at det har været forsvindende ringe i Sammenligning med hele det store Antal, der har været med i Lønbevægelsen, og hvorved der altsaa efter de hildedes Mening skulde være Fare paa Færde. I 1903 var der 19,429 i Lønbevægelsen og kun 1,215 i Strejke. I 1904 var der 13,683 i Lønbevægelsen, 1520 i Strejke og 715 i Lockout. I 1905 vare de tilsvarende Tal 26,468, 4,717 og 153. I 1906: 39,952, 3,561 og 261 i Lockout. I 1907 har det Antal, der har været med i Lønbevægelsen efter et løseligt Skøn været ca. 20,000. Det, at der har været saa mange i de senere Aar, hænger ganske sammen med de opadgaaende Konjunkturer. Under de sløje Perioder forholde Arbejderne sig som Regel tavse, da er der ikke Efter-spørgsel efter Arbejdskraft, da kan det

sjældent nytte at stille Krav, man vil da være i Stand til lettere at undvære dem. Men i de opadgaaende Perioder, hvor for øvrigt alting stiger, der er det ligesaa naturligt, at Arbejderne melde sig og sige: Nu ville vi have noget med af Lammestegen. Vi ønske Forbedring af vore Kaar, nu have vi ventet saa og saa længe.

Naar jeg her staaer og taler om Strejker og Arbejdernes Strejkeret, om Berettigelsen for dem til at søge deres Krav forbedrede, eventuelt gennem Arbejdsstandsninger, er det ikke saadan at forstaa, at jeg over en lav Sko vil forsvare enhver Ting, der ytrer sig som Strejke. Paa ingen Maade. Jeg mener altid, at Arbejdsstandsningerne skulle staa i et vist Forhold til det, der skal og kan naas, og det, der kan tabes for de Parter, der berøres deraf. Det er en Synsvinkel, som man altid anlægger i de Organisationer, der ere sig deres Ansvar bevidst, og jeg kan forsikre Tinget om, at det falder ikke altid helt let at overbevise dem, der netop skulle have noget mere i Løn, dem, der havde Krav paa betydeligt mere, end de kunne opnaa i det givne Øjeblik, om, at de nu skulle resignere. Jeg vilde nødig ønske selv min allerværste Fjende at staa i Forsamlinger som dem, jeg sommetider har staaet i, for at faa Arbejderne til at godkende en Overenskomst, jeg i mit inderste Hjerte ønskede betydeligt bedre, men dog maatte anbefale at godkende. Og jeg mindes en Gang ved en Generalforsamling, at man endogsaa, da jeg søgte at forklare Nødvendigheden af at vedtage en Beslutning, raabte: „Alberti“ til mig. Det er et Punkt i mit Liv, jeg mindes meget nøje.

Der er af de ærede Ministre ogsaa talt om Statsfunktionærernes Stilling i samme Henseende, og jeg vil da sige, at hvad jeg har sagt i al Almindelighed om Arbejderne og deres Krav paa et rimeligt Vederlag for deres Arbejde, selvfølgelig ogsaa gælder Statsfunktionærerne. Men jeg erkender, og det gøre Funktionærerne ogsaa, at der for deres Vedkommende er visse Hensyn at tage, som maaske ikke altid gælder for dem, der arbejde for private Arbejdsgivere. Men jeg skal ogsaa lige pege paa, at saavel Statsfunktionærerne som de kommunale Funktionærer altid have taget disse Hensyn. Man kan ikke bebrejde de danske Stats- eller Kommunefunktionærer, at de ikke have taget disse Hensyn. De ere Gang efter Gang gaaede til Rigsdagen, til Udvalgene, til de enkelte Rigsdagsmænd, til Ministerierne, til Administrationen for at